يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

الحمد للہ والمنتہ کہ دریں ایام بتوفیق خداوند ذی الانعام عجالہ نافعہ برای سالکان راہ خدادانی - و رسالہ کاملہ ضیا بخش قلوب طالبان نور جاودانی یعنی

اصلی کشکول قومی کامل

(مولفہ)

جناب منشی شیخ علی احمد صاحب قریشی لکھنوی

(حسب الارشاد)

منبع الخیر والبرکات مصدر الفضل والکمالات حضرت مولانا شاہ خورشید حسن صاحب خلیفہ اعظم قطب زمان حضرت مولانا شاہ بدیع عالم صاحب دامت فیوضہم

(بحسن سعی)

محمد حافظ خان خلف حضرت حافظ محمد عبد الستار خانصاحب تاجر کتب چوک لکھنؤ

در مطبع [illegible] لکھنؤ طبع نمود

عاجز کے کارخانہ تجارتی مین ہر علم و فن کی کتب برا ئے فروخت کے لیے موجود ہے جسکی مکمل فہرست
طلب کرنے پر بلا قیمت روانہ کیجاتی ہے مجملہ فہرست کلان کے چند کتب کی فہرست مع قیمت اس مقام پر
درج کیجاتی ہین جن حضرات کو ضرورت ہو بارسال قیمت یا بذریعہ ویلو پے ایبل پارسل طلب فرمائین
تعمیل فرمائش انشاء اللہ فوراً کیجاویگی وقت تحریر فرمائش اس امر کا لحاظ ضرور ہونا چاہیے کہ صاحب فرمائش
اپنا نام و پتہ مع ضلع و ڈاکخانہ صاف صاف تحریر فرما دین تاکہ تعمیل فرمائش مین دقت نہو
المشتہر

محمد حافظ خان خلف حافظ محمد عبد الستار خان تاجر کتب لکھنؤ چوک بازار نمبر ۲۱۷

نام کتاب مع قیمت

مجموعہ بست سورہ مسمی بہ فضل الاوراد ملقب بہ حسن الاوراد اس مجموعہ مین بیس سورتین قرآن مجید کی اور درود معظم و مکرم درود تنجینا درج کیے ہر سورہ اور ہر درود کے اول فضائل اور اوسکے پڑھنے کے اوقات جو حدیث شریف مین وارد ہین تحریر کردیے ہین تاکہ تلاوت کرنے مین سہولت ہو قیمت مع نظر ثانی ۱/۴

فضائل بسم اللہ مع تفسیر قل ہو اللہ یہ کتاب عجیب منافع کثیرہ سے مالامال ہے جسمین حکایتین و اشعار ہر موقع سے لکھے ہین ہر خاص و عام کے واسطے مفید و بکار آمد کتاب ہے ۲/

وظیفہ کریما مصنفہ مفتی عنایت احمد صاحب اس رسالہ مین آیات قرآنی و دعائین ہر مطلب و مقصد کی احادیث صحیحہ سے مجرب و ضروری و اسطے دفعیہ جملہ امراض و مشکلات کے بہت صحیح طور سے تحریر کی ہین جس سے ہر شخص فائدہ اٹھا سکتا ہے ۲/

مجموعہ درود مترجم اس متبرک کتاب مین دس درود شریف معہ ترجمہ اردو واسطے عاشقان رسول مقبول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم جمع کیے ہین اور فوائد ہر درود کے تحریر کیے ہین تاکہ آسانی ہو جسقدر زیادہ کثرت درود کی کیجاتی ہے اوسیقدر قربت حضرت صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم سے نصیب ہوتی ہے قیمت ۲/

مجموعہ اوراد فتحیہ مترجم اردو یہ مختصر کتاب وظیفہ کے حق مین اول سے آخر تک فوائد بھری ہین مع اسمار مفصلہ ذیل کے عمدہ طور سے چھپی ہے۔ اوراد فتحیہ دعا کے ارکان حزب البحر معہ اعتصام و احتشام مناجات حضرت ادریس ... دعای سیفی مع اسناد و دعاے ... ۲/۱

سہ رو سینہ معروف بہ چراغ مدینہ مصنفہ مولانا مولوی محمد حسین صاحب کاکوروی معہ فضائل بسم اللہ الرحمن الرحیم و فضیلت نماز معہ چند نصائح عمدہ طور سے تحریر فرمایا ہے حالات میلاد حضرت سرور کائنات معہ نظم و نثر نہایت خوبی سے تحریر فرمائے ہین کہ ہر شخص پسند کرتا ہے قبل اسکے دو مرتبہ چھپ کر ہاتھون ہاتھ ہو چکا ہے اب تیسری مرتبہ نہایت عمدہ کاغذ پر چھپ کے طیار ہوا ہے۔ شائقین کو چاہیے کہ جلد طلب فرما دین ۲/

مجموعہ بست رسالہ قراۃ جسمین قرآن شریف کی تلاوت کے قاعدہ معتبر کتابون سے انتخاب کر کے حسب ذیل رسالہ اسمین جمع کیے ہین ۲/

	اسمین جمع کیے ہین ۲/	البیان الجزل	مقصد القاری
نظم وقف قرآن	نظم ... قصیدہ	دعای متبرک	
قصیدہ منتخب القراۃ	زینۃ القاری	منتخب اسمرۃ البہ	
مع تیسیر نظم اعدادی	سراج القاری	مرغوب القاری	
وسورہ تبارک عم	مخارج الحروف	منافع قاریان	رسالہ مفید قاریان
دعا فقشان	دعا ختم قرآن	طریقہ نماز برای حفاظ قرآن مجید	
تراویح کا بیان	خطبہ نام جات مع سورتہای قرآن مجید		
فضائل قرآن مجید	آداب تلاوت	تعلیم الوقف	لقطہ مفید ۴/

فضائل آداب درود و سلام معہ ادعیہ زیارت خیر الانام مصنفہ جناب مولانا مفتی عنایت احمد صاحب اس رسالہ مین فضائل درود شریف مع احادیث صحیحہ کے لکھے ہین اور آخر مین وہ درود شریف جنکے پڑھنے سے زیارت حضرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کی حاصل ہوتی ہے قیمت ۔/

بسم الله الرحمن الرحیم

غزل حافظ رحمة الله علیه

اگر آن ترک شیرازی بدست آرد دل ما را
بخال هندوش بخشم سمرقند و بخارا را

بده ساقی می باقی که در جنت نخواهی یافت
کنار آب رکناباد و گلگشت مصلی را

من از آن حسن روزافزون که یوسف داشت دانستم
که عشق از پردهٔ عصمت برون آرد زلیخا را

ز عشق ناتمام ما جمال یار مستغنی ست
بآب و رنگ و خال و خط چه حاجت روی زیبا را

نصیحت گوش کن جانان که از جان دوست‌تر دارند
جوانان سعادتمند پند پیر دانا را

بدم گفتی و خورسندم عفاک الله نکو گفتی
جواب تلخ می زیبد لب لعل شکرخا را

غزل گفتی و در سفتی بیا و خوش بخوان حافظ
که بر نظم تو افشاند فلک عقد ثریا را

یاد ما را هر زمان نام و نشانی دیگرست
کل یوم صورتش در شکل و شانی دیگرست

راه او از طالب دنیا و دین کی سر شود
طی راه عشق کار کاروانی دیگرست

من نه تنها جانفشانی پیش جانان کرده ام
بر سر هر تار مویش جانفشانی دیگرست

از اسیران هوای حور جنت نیستم
بلبل عشقم مکانم آشیانی دیگرست

بندهٔ عشقم ندارم آرزوی نام و ننگ
آرزوی این چنین کار کسانی دیگرست

[illegible] بر کار شیخ عبد الحق دم
[illegible] ما را [illegible] قصه شانی دیگرست

سر عشق در بیان کس نیابد اے نیاز	انچنین اسرار را شرح و بیانے دیگر است

غزل حافظ

الا یا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها	که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها
ببوی نافه کاخر صبا زان طره بگشاید	ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها
بمی سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید	که سالک بیخبر نبود ز راه و رسم منزلها
مرا در منزل جانان چه امن و عیش چون هردم	جرس فریاد میدارد که بربندید محملها
شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هائل	کجا دانند حال ما سبکباران ساحلها
همه کارم ز خود کامی به بدنامی کشید آخر	نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها
حضوری گر همی خواهی ازو غائب مشو حافظ	متی ما تلق من تهوی دع الدنیا و اهملها

غزل جامی

وصلی الله علی نوری کزو شد نورها پیدا	زمین از حب او ساکن فلک در عشق او شیدا
محمد احمد و محمود وے را خالقش بستود	کزو شد بود هر موجود وزو شد دیدها بینا
ازو در هر تنی ذوقے وزو در هر دلی شوقے	ازو بر هر زبان ذکرے وزو در هر سرے سودا
نه ایوب از بلا راحت نه یوسف حشمت شوکت	نه عیسی آن مسیحی دم نه موسے آن ید بیضا
اگر نام محمد را نیاوردے شفیع آدم	نه آدم یافتی توبه نه نوح از غرق نجینا
دو چشم نرگسینش را که مازاغ البصر خوانند	دو زلف عنبرینش را که واللیل اذا یغشیٰ
ز سر سینه اش جامی الم نشرح لک خوان	ز معراجش چه مے پرسی که سبحان الذی اسریٰ

غزل احمد

گوهر عشقت ز کان دیگر است	تیر شوقت از کمان دیگر است
طائر قدسی که در قالب رسید	نیک بنگر ز آشیان دیگر است
مرغ جان از آشیان پرواز کرد	زانکه این مرغ از مکان دیگر است
هر که از شمشیر عشقت شد شهید	زندگی او بجان دیگر است

هر که چون منصور شد سرمست عشق
بر سر دارش فغان دیگر است

تیر عشق او که بر جانم رسید
از کمان پهلوان دیگر است

احمد از جام شرابش مست شد
این شراب از دوکان دیگر است

غزل خسرو

کافر عشقم مسلمانی مرا درکار نیست
هر رگ من تار گشته حاجت زنار نیست

عاشقان را در دل محشر با قیامت کار نیست
کار عاشق جز تماشای جمال یار نیست

با اسیران تماشای چمن درکار نیست
داغهای سینهٔ من کمتر از گلزار نیست

جبه و دستار و تسبیح و مصلا بر فگن
عاشق دیوانه را حاجت بدین زنار نیست

سیل چون سیر بدریا میرساند خویش را
شوق در هر دل که باشد رهبری درکار نیست

ناخدا در کشتی ما گر نباشد گو مباش
ما خدا داریم ما را ناخدا درکار نیست

از سر بالین من برخیز ای نادان طبیب
دردمند عشق را دارو بجز دیدار نیست

خلق میگوید که خسرو بت پرستی می کند
آری آری میکنم با خلق و عالم کار نیست

غزل خسرو

خبرم رسید امشب که نگار خواهی آمد
سر من فدای راهی که سوار خواهی آمد

همه آهوان صحرا سر خود نهاده بر کف
بامید آنکه روزی بشکار خواهی آمد

کششی که عشق دارد نگذاردت بدینسان
بجنازه گر نیائی بمزار خواهی آمد

بلبم رسیده جانم تو بیا که زنده مانم
پس از آنکه من نمانم بچه کار خواهی آمد

مئی الست خون هر دم که تو سرمستی و بادم
مخور اینقدر که فردا بخمار خواهی آمد

بیک آمدن ربودی دل و دین جان خسرو
چه شود اگر بدینسان دو سه بار خواهی آمد

غزل حافظ

دیده لبریزم سراپا انتظارِ کیستم
ذوقِ دیدارِ که دارم بیقرارِ کیستم

کشتهٔ آن خالِ مشکین بستهٔ زلفِ سیاه
گر مسلمانم چه زنّار دارِ کیستم

کشتهٔ صیادِ دلم از خمِ شمشیرِ نگاه
نیم بسمل گشته‌ام یارب شکارِ کیستم

صیدِ دام افتاده را صیاد میگیرد خبر
حیرتے دارم که یارب من شکارِ کیستم

حافظم در مدرسه ور دوستے گشتم ور میکده
سخت حیران گشته‌ام من در شمارِ کیستم

غزل رومی

دمن بیهوده گردِ کوچه و بازار میگردم
مذاقِ عاشقی دارم پےِ دیدار میگردم

خدایا رحم کن بر من پریشان وار میگردم
خطا کارم گنهگارم بحالِ زار میگردم

شرابِ شوق بنوشم بگردِ یار میگردم
سخن مستانه میگویم و لے هشیار میگردم

خطایم را عفو فرما گناهم را محو گردان
مریضِ ناتوانم بیکس و ناچار میگردم

گہے خندم گہے گریم گہے افتم گہے خیزم
مسیحا در دلم پیداست زمن بیمار میگردم

هزاران غوطها خوردم درین دریای بے پایان
برائے گوهرِ معنی بدریا غم مے گردم

بیا ساقی عنایت کن تو مولانائے رومی را
غلامِ شمس تبریزم قلندر وار میگردم

غزل مسکین

اے بادشاهِ انس و جان مشتاقِ دیدارِ توام
دے سهپرِ پیغمبران مشتاقِ دیدارِ توام

باشم درین رنج و محن از گردشِ چرخِ کهن
اے تکیه‌گاهِ بیکسان مشتاقِ دیدارِ توام

مضطر دلم را شاد کن از قیدِ غم آزاد کن
اے کاشفِ بند جهان مشتاقِ دیدارِ توام

اے مظهرِ نورِ خدا بر تو شود جانم فدا
دارم تمنا هر زمان مشتاقِ دیدارِ توام

تو گلِ گلزارِ جان من بلبلِ آتش زبان
تو ماهتاب و من کتان مشتاقِ دیدارِ توام

محوِ جمالت کن مرا غرقِ وصالت کن مرا
هوشم ربا اے دلستان مشتاقِ دیدارِ توام

مسکین پژمرده جان با صد تمنا هر زمان
ذکرِ تو دارد بر زبان مشتاقِ دیدارِ توام

غزل خسرو

کرده سنبل را پریشان موی تو
سحر دارد ابروی جادوی تو

ترک من این مه غلام روی تو
جمله ترکان جهان هندوی تو

در فراق تو نهادم جان و دل
هر دو بر طاق خم ابروی تو

هر چه آید در دلم غیر تو نیست
یا تویی یا بوی تو یا خوی تو

خون من گر ریخت در کوی تست چه باک
خون بهای ماست اندر کوی تو

چند پرسی کز چه خسرو را کشت
غمزهٔ تو چشم تو ابروی تو

غزل نصیر الدین

بیکارم و با کارم چون مه بسحاب اندر
گویا تم و خاموشم چون خط بکتاب اندر

گه شادم و گه غمگین از حال خودم غافل
بگریم و می خندم چون طفل بخواب اندر

ای زاهد ظاهر بین از قرب چه می پرسی
او در من و من در وی چون بو بگلاب اندر

دریا رود و چشم لب تر نشود از وی
این رمز عجائب بین لب تشنه بآب اندر

ور سید نصیر الدین جز عشق نمی جوید
این طرفه تماشا بین دریا بحباب اندر

غزل جامی

نرگس اندر باغ حیران از نگاه چشم تو
مست آهو در بیابان از نگاه چشم تو

گل کند چاک گریبان از نگاه چشم تو
خار دارد گل بدامان از نگاه چشم تو

غمزهٔ جادوی تو اینک بمیدان قتال
کار خنجر کرد پنهان از نگاه چشم تو

با هزاران حسن و خوبی داد این گل در چمن
چاک گشته تا گریبان از نگاه چشم تو

گل منم بلبل شهید پیش تو ای رشک چمن
گاه نالان گاه حیران از نگاه چشم تو

قمریان کوکو نمایان عندلیبان صد هزار
در فراق یار نالان از نگاه چشم تو

حال جامی را چه پرسی تیر خورده در جگر
گاه افغان گاه حیران از نگاه چشم تو

غزل احمد

منزلِ عشقت مکانِ دیگر است	مرد این ره را نشانی دیگر است
عقل کے داند که این ره از کجاست	این حکایت را بیانی دیگر است
کشتگانِ خنجرِ تسلیم را	هر زمان از غیب جانِ دیگر است
دل خورد زخمی نه دیده خون چکد	کین چنین تیر از کمانِ دیگر است
احمد اتا گم نه کردی هوش دل	کین جرس را کاروان دیگر است

غزل خسرو

دلم در عاشقی آواره شد آواره تر بادا	تنم از بیدلی بیچاره شد بیچاره تر بادا
بتاراج اسیر آن زلف تو عیار میدارد	بخون ریز غریبان چشم تو عیاره تر بادا
رخت تازه است بهر مردنِ خود تازه تر خواهم	دلت خاره است بهر کشتن من خاره تر بادا
گرای زاهد دعاء خیر میگوئی مرا این گو	که آن آواره کوئے بتان آواره تر بادا
دلِ من پاره گشت از غم نه زان گونه که به گردد	اگر جانان بدین شاد است یارب پاره تر بادا
همه گویند کز خون خوارنیش خلق بجان آمد	من این گویم که بهر جان من خونخواره تر بادا
چو باتر دامنی خو کرد خسرو باد و چشم تر	بآب چشم مژگان دامنش همواره تر بادا

غزل احمد جامی

اے صدر ایوانِ رسل وے بزم شمعِ انبیا	خورشید برج سلطنت جمشید تختِ کبریا
طه و یٰسین نام تو انا فتحنا کام تو	قرآن ز حق پیغام تو اے آفرینش را بها
نا مست محمد آمده محمود و احمد آمده	دین تو سرمد آمده بو القاسم کنیت ترا
نورِ دلِ آدم توئی کامِ همه عالم توئی	هر خسته را مرہم توئی هر درد را داروا
ترک فلک هندوئے تو نورِ فلک از نور تو	واللیل وصفِ موی تو نعتِ جمالت والضحی

هم صدر بدر عالمین هم تاج فخر آدمی   هم انبیاء را خاتمی هم مجتبے هم مصطفےٰ
جنت سرائی یارِ تو رضوان امانت دارِ تو   وے از گلِ رخسار تو فردوس علی را صفا
دل خستگان را شاد کن ما را ز غم آزاد کن   از عاشقانت یاد کن بخرام درکوئی وفا
وے اخترِ برجِ کرم از روضه بیرون نه قدم   تا از رخت چون صبحدم گیرد همه عالم ضیا
چون احمد جامی نهان دارد گناهِ بیکران   از حق بخوان اے کامران عفو گناه این گدا

غزل نیاز

من پاکباز عشقم ذوقِ فنا چشیده   آهوے دشت هویم از ماسوا رمیده
بد پردهاے وهمی مارا حجاب دیده   دیدیم روے جانان این پردها دریده
چون آفتاب معنی برجان من درخشید   گشتم بچشم مردم چون مردمک به دیده
من نور ذات حقم اے صاحب بصیرت   در صورتم اگرچه از خاک آفریده
در صورتم نظر کن اندر مرقع خلق   نقاش دست قدرت تصویر من کشیده
روح الهیم من جان خدائیم من   از صنعت عجیبه در آب و گل دمیده
من جلوه گاه ذاتم هم مظهر صفاتم   هم اصل کائناتم از نورش آفریده
آئینه پر صفائم جام خدا نمائم   هم عین و هم جدائم اے مرد برگزیده
قول نیاز بشنو یعنے ز خود برون شو   چون از خودی برآئی باشی خدا رسیده

غزل شمس تبریزی

یا رسول الله حبیبِ خالق یکتا توئی   برگزیده ذو الجلال پاک بے همتا توئی
نازنین حضرت حق صدر بدر کائنات   نور چشم انبیا چشم و چراغ ما توئی
در شبِ معراج بود بے جبرئیل اندر رکاب   پا نهاده بر سریر گنبدِ خضرا توئی
یا رسول الله تو دانی آمتانت عاجزند   عاجزان را پیشوا و رهنماے ما توئی
شمس تبریزی چه داند نعت تو پیغمبری   مصطفےٰ و مجتبے و سید اعلےٰ توئی

غزل قدوس

آستین بر رو کشیدی همچو مکار آمدی
با خودی در خود تماشا سوی بازار آمدی

خویشتن را جلوه کردی اندرین آئینه ها
آئینه سیم نهادی خود بااظهار آمدی

در بهاران گل شدی و سیر گلزار آمدی
بعد از آن بلبل شدی با نالۂ زار آمدی

شور منصور از کجا و دار منصور از کجا
خود زدی بانگ انا الحق بر سر دار آمدی

گفت قدوس فقیر در فنا و در بقا
خود بخود آزاد گشتی خود بااظهار آمدی

غزل سعدی

اے ماه عالم سوز من از من چرا رنجیده
وے شمع شب افروز من از من چرا رنجیده

یکشب بیا مهمان من تا جان و دل قربان کنم
جانے تو در پنهان کنم از من چرا رنجیده

اے جان من جانان من سیمم نگر سلطان من
یکشب بیا مهمان من از من چرا رنجیده

رنجیده رنجیده از من گنه چه دیده
دائم گنه بخشیده از من چرا رنجیده

بنگر ز عشقت چون شدم سرگشته و مجنون شدم
چون لاله در خون شدم از من چرا رنجیده

من عاشق دیوانه ام اندر جهان افسانه ام
تو شمع و من پروانه ام از من چرا رنجیده

گر من بمیرم در غمت خونم فتد بر گردنت
فردا بگیرم دامنت از من چرا رنجیده

اے سرو خوش بالائے من دلبر رعنائے من
لعل لبت حلوائے من از من چرا رنجیده

من سعدی دلخواه تو اے ابروئے تو ماه نو
من یار نیکوخواه تو از من چرا رنجیده

غزل خسرو

اے چهره زیبائے تو رشک بتان آذری
هرچند وصفت میکنم در حسن زان بالاتری

تو از پری چابکتری وز برگ گل نازکتری
وز هرچه گویم بهتری حقا عجائب دلبری

آفاقها گردیده ام مهر بتان ورزیده ام
بسیار خوبان دیده ام لیکن تو چیزے دیگری

هرگز نیاید در نظر صورت ز رویت خوبتر
شمسے ندانم یا قمر یا زهره یا مشتری

من تو شدم تو من شدی من تن شدم تو جان شدی	تا کس نگوید بعد از این من دیگرم تو دیگری
عالم همه یغمای تو خلق خدا شیدای تو	این نرگس رعنای تو آورده رسم کافری
خسرو غریب است و گدا افتاده در شهر شما	باشد که از بهر خدا سوی غریبان بنگری

غزل نیاز

چشم مستی عجبی زلف درازی عجبی	می پرستی عجبی فتنه طرازی عجبی
بیان و دل با لب زلف تو پیاست وارد	گفتگوی عجبی راز و نیازی عجبی
از ازل تا به ابد مرغ دل افتد بسجود	طاق ابرو عجبی حسن نوازی عجبی
بوالعجب حسن و جمال و خط و خال گیسو	سرو قد عجبی قامت نازی عجبی
بهر قتلم چو کشد تیغ نهم سر به سجود	او به نازی عجبی من به نیازی عجبی

غزل غنی

بهار باغ سبحانی گل تر شاخ صمدانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
سعادت اهل اسلامی تو اشا و سلطانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
تو بر اسرار دل واقف حقیقت جان تو میدانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
ز حضرت میشود هر ذره چون خورشید نورانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
توئی مقبول ربانی توئی منظور سبحانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
تو شاه ملک ایمانی تو ماه چرخ ایقانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
تو ماه سنجری شاها تو مهر ملک جیلانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
منم بنده تو آقائی منم چاکر تو سلطانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی
غنی این مصرع بر خوانی مکن سے سبحه گردانی	معین الدین اجمیری محی الدین جیلانی

غزل حافظ

دل میرود ز دستم صاحبدلان خدا را	دردا که راز پنهان خواهد شد آشکارا

کشتی شکستگانیم ای باد شرطه برخیز — باشد که باز بینم آن یار آشنا را
ای صاحب کرامت شکرانهٔ سلامت — روزی تفقدی کن درویش بینوا را
در کوی نیکنامی ما را گذر ندادند — گر تو نمی‌پسندی تغییر کن قضا را
آئینهٔ سکندر جام جم است بنگر — تا بر تو عرضه دارد احوال ملک دارا
گو مطرب حریفان این پارسی بخواند — در رقص حالت آرد پیران پارسا را
ترکان پارسی گو بخشندگان عمرند — ساقی بشارتی ده پیران پارسا را
حافظ به خود نپوشید این خرقهٔ می‌آلود — ای شیخ پاکدامن معذور دار ما را

غزل حافظ

بملازمان سلطان که رساند این دعا را — که بشکر پادشاهی ز نظر مران گدا را
چه قیامت است جانا که بعاشقان نمودی — رخ همچو ماه تابان دل همچو سنگ خارا
ز رقیب دیوسیرت بخدا همی پناهم — مگر آن شهاب ثاقب مددی کند سها را
دل عالمی بسوزی چو عذار برفروزی — تو ازین چه سود داری که نمی‌کنی مدارا
مژهٔ سیاهت ار کرد بخون ما اشارت — ز فریب او بیندیش و غلط مکن نگارا
همه شب درین امیدم که نسیم صبحگاهی — به پیام آشنائی بنوازد آشنا را
بخدا که جرعهٔ ده تو به حافظ سحرخیز — که دعای صبحگاهی اثری کند شما را

غزل قتیل

ما را بغمزه کشت و قضا را بهانه ساخت — خود سوی ما ندید و حیا را بهانه ساخت
دستی بدوش غیر نهاد از سر کرم — ما را چو دید لغزش پا را بهانه ساخت
رفتم بمسجدی پی نظارهٔ رخش — دستی بر کشید و دعا را بهانه ساخت
آمد برون خانه چو آواز ما شنید — بخشیدن نواله گدا را بهانه ساخت
خون قتیل بی سر و سامان بپای خویش — مالید آن نگار و حنا را بهانه ساخت

غزل نیاز

بدہ دستِ یقین ای دل بدستِ شاہ جیلانی / کہ دستِ او بود اندر حقیقت دستِ یزدانی

امیرے دستگیرے غوثِ اعظم قطبِ ربانی / حبیبِ سیدِ عالم رہے محبوبِ سبحانی

نشانِ شانِ بیچونی بیانِ سرِ مکنونی / بسیرت شکلِ پیغمبر بصورت مرتضیٰ ثانی

سراپا جلوۂ حسنی تمامی مہرِ تابانے / کند یعقوبش گریا شد اینجا ماہِ کنعانی

ثنا اندر جنابِ پاکِ او از قدسیان باید / کہ آید جبرئیل از بہرِ کار و بارِ دربانی

غزل حافظ

زاہدِ خلوت نشین دوش بمیخانہ شد / از سرِ پیمان گذشت بر سرِ پیمانہ شد

شاہدِ اہلِ شباب آمدہ بودش بخواب / باز بہ پیرانہ سر عاشق و دیوانہ شد

مغبچہ میگذشت راہزنِ عقل و دین / در پئے آن آشنا از ہمہ بیگانہ شد

گریۂ شام و سحر شکر کہ ضائع نگشت / قطرۂ بارانِ ما گوہرِ یکدانہ شد

آتشِ رخسارِ گل خرمنِ بلبل بسوخت / چہرۂ خندانِ شمع آفتِ پروانہ شد

صوفیِ مجلس کہ دی جام قدح می شکست / دوش بیک جرعۂ می عاقل و فرزانہ شد

منزلِ حافظ کنون بارگہِ کبریاست / دل بر دلدار رفت جان بر جانانہ شد

غزل خسرو

جان ز تن بردی و در جانے ہنوز / دردہا دادی و درمانے ہنوز

آشکارا سینہ ام بشگافتے / ہمچنان در سینہ پنہانے ہنوز

ملکِ دل کردے خراب از تیغِ ناز / واندرین ویرانہ سلطانے ہنوز

ہر دو عالم قیمتِ خود گفتہ / نرخ بالا کن کہ ارزانے ہنوز

خونِ کس یارب نگیرد دامنت / گرچہ در خونِ ناپشیمانے ہنوز

ما ز گریہ چون نمک بگداختیم / تو ز خندہ شکرستانے ہنوز

جان ز بند کالبد آزاد گشت	دل بگیسوی تو زندانی هنوز
پیری و شاهد پرستی ناخوش است	خسروا تا کی پریشانی هنوز

غزل جامی

هر چند تو شاه و ما گدائیم	دامن مکشان که خسته‌ایم
تا داغ غلامی تو داریم	هر جا که رویم پادشاهیم
هر جا الم تو مرد داریم	هر جا قدم تو خاک پائیم
از طوق سگان دار محروم	گر خلعت خاص را نشائیم
گر لطف کنی بآن دریغیم	ور جور کنی بآن سزائیم
جامی بجفا و جور خوگیر	وانی که در خور وفائیم

غزل عرفی

هر سو که دویدیم همه سوی تو دیدیم	هر جا که رسیدیم سر کوی تو دیدیم
روی همه خوبان جهان را بتماشه	دیدیم ولی آئینهٔ روی تو دیدیم
هر قبله که بگزید دلم بهر عبادت	آن قبلهٔ دل را خم ابروی تو دیدیم
در ظاهر و باطن بمجاز و بحقیقت	تنهائی دو جهان را همه در سوی تو دیدیم

غزل حاجی امداد الله

اگرچه بیخود و مستم ولی هشیار میگردم	بباطن شاه کونینم اگرچه خوار میگردم
مرا نسبت بجانان چو نور خور بقرص خود	بصورت زو جدا من گرچه سایه وار میگردم
عجب بیخود و بیدستم که طرفه ماجرا اینست	که دلداری ببر دارم پی دلدار میگردم
چو شد منظور قتل من تغافل چیست ای قاتل	که سر بر کف کفن بر دوش گرد دار میگردم
شراب شوق عالم را تو می طلبی وی بخشی	بگرد خم بگرد خانهٔ خمار میگردم
مرا نافع نخواهد شد نصیحت ناصحان هرگز	که سودائیش بسر دارم نه من بیکار میگردم

بیا تو جلوه کن دل را آئینه سا روشن | که عکس تو ز پی گیرم به پیش او دیگرم

غزل

یا رسول الله به درگاهت پناه آورده ام | همچو کاه عاجزم کوه گناه آورده ام

یا شفیع المذنبین بار گنه آورده ام | بر درت این بار با پشت دوتا آورده ام

غیر تو ملجا و ماوا نیست در هر دو سرا | رحم کن یا سیدی حال تباه آورده ام

جز تو دیگر دستگیرم نیست در دنیا و دین | با هزاران انفعالی رو سیاه آورده ام

گرچه عصیانم بود دارا نظر بر رحمتت | آیت لا تقنطوا بر خود گواه آورده ام

چشم رحمت بر گشا سوی سفید من نگر | گرچه از شرمندگی روی سیاه آورده ام

چاره چیز آورده ام شاها که در گنج تو نیست | بیکسی و ناکسی عجز و گناه آورده ام

غزل جامی

کی بود یارب که رو در یثرب و بطحا کنم | گه به مکه منزل و گه در مدینه جا کنم

بر در باب السلام آیم بگیرم زار زار | گه به باب جبرئیل از شوق واویلا کنم

گرد صحرای مدینه چون رسد آن یا رسول | جان خود را من فدای خاک آن صحرا کنم

بر کنار روضه ام اندر دل بر کشم یک نعره | وز دو چشم خون فشان آنجا بسی دریا کنم

از ره حشمت الا و ابرو ن کردم دلی | چشم این است که بر خاک درت ماوی کنم

یا رسول الله بسوی خود مرا راهی نما | تا ز فرق سر قدم سازم ز دیده پا کنم

هر دم از شوق تو صد در هم گهر ریخته شد | جامی آسا ما ز شوق دگر انشا کنم

غزل حافظ

درد ما را هست درمان نیز هم | دل فدای او شد و جان نیز هم

آنکه می گویند آن بهتر ز حسن | یار ما این دارد و آن نیز هم

هر دو عالم یک فروغ روی اوست | گفتمت پیدا و پنهان نیز هم

یار بازار اکنون بقصدِ جانِ ما — عهد را بشکست و پیمان نیز هم
خونِ ما آن نرگسِ مستانه ریخت — وان سرِ زلفِ پریشان نیز هم
محتسب گوید که حافظ مے خورد — و اصفِ ملکِ سلیمان نیز هم

غزل حافظ

اے خسروِ خوبان نظری سوے گدا کن — رحمے بمن سوخته بے سر و پا کن
دارد دلِ درویش تمنائے نگاہے — زان چشم سیہ مست بیک غمزہ روا کن
اے سرو جہان از چمنِ و باغ زمانے — بخرام درین بزم و دو صد جامہ قبا کن
شمع و گل و پروانہ و بلبل ہمہ جمع اند — اے دوست بیا رحم بہ تنہائی ما کن
با دل شدگان جور و جفا تابکے آخر — آہنگ وفا ترک جفا بہرِ خدا کن
مشنو سخنِ دشمن بدگوے خدارا — با حافظ مسکینِ خود اے دوست وفا کن

غزل مخفی

کار معشوقان نمک بر زخم پنہان ریختن — کار عاشق خون خود بر پای جانان ریختن
گر نہادم داغِ عشقت بر جگر معذور دار — باغبان را میرسد گل در گریبان ریختن
نیست آسان پنجه بر زلفِ پریرویان زدند — خون خود بہاید از دیده بدامان ریختن
دیدۂ خود بر کشا مخفی وگرنا کے توان — نقد عمر خویش را ہر سو پریشان ریختن

غزل خسرو

ہر شب منم فتادہ بگردِ سرائے تو — ہر روز آہ و نالہ کنم از برائے تو
جانان باین شکسته دلم بیوفا مشو — عمرے گذشت تا شده ام آشنائے تو
ہرگز شبے بوصلِ تو روزے نشد مرا — اے وائے بر کسی که شود مبتلائے تو
روزیکه زنده ذره شود استخوانِ من — باشد ہنوز در دلِ ریشم ہوائے تو
سینه و دل درست در بغلم نے جگر دگر — شستم شده چو شیشه ز تیر جفائے تو

بر حالِ زارِ من نگہے کن زراہِ لطف　　تو بادشاہِ حسنی و خسرو گدائے تو

غزل ضامن علی

مفلسانیم آمدہ در کوے تو　　شیئاً للہ از جمالِ روے تو
کعبۂ جان قبلۂ من روے تو　　سجدہ گاہِ عاشقان ابروے تو
جنت الماواست جانان کوے تو　　مظہرِ نورِ الٰہی روے تو
مے نماید معنے لولاک را　　جلوۂ حسنِ ازل ہر موے تو
دست بکشا جانبِ زنبیلِ ما　　آفرین بر دست و بر بازوے تو
ہر چہ آید در دلم غیرِ تو نیست　　یا توئی یا بوے تو یا خوے تو
فی الحقیقت لا بدی ضامن علی　　گفت خسرو نکتہ دلجوے تو

غزل خسرو

خواہم کہ سیر بینم روے چو یاسمینش　　لیک افتیست چشمش میترسم از کمینش
بسیار زہد و توبہ باطل شد از فریبش　　این طرفہ آنکہ گہ گہ بینند سرمگینش
طاقت ندارد آنکس از نازکی نفس را　　اے باد تند مگذار از برگِ یاسمینش
اے جامہ دار از بیان حسنش مبند یکتا　　کز بخیۂ کفش گیرد اندامِ نازنینش
بارے بہ تیغ راندن آن ساعدش ببینم　　خیر اے رقیب بربال آستینش
من خود نہ بہر خوبی بر روے تو نیارم　　لیکن تو پند بشنو بدخو مکن بہ بینش
خسرو بیک نظارہ دل را بیاد دادی　　گر جان بکارت آید باید دگر نینش

غزل خسرو

میروی بارہ مرا تیمار مے ماند بدل　　وائے سنگینی کشان رفتار میماند بدل
زیستن دشوار مے بینم کزان غمزہ مرا　　اندک اندک ہر زمان آزار میماند بدل
وہ کہ جانم بر لب آمد چند بیجوابی کشم　　کاندرش مے بینیم و بسیار میماند بدل

چند میگوئی وصلِ سند و ر داری دوست داری که — دل پریشان دارم و دشوار میاید بدل
اینهم از بخت بدست کت درد دل نباید گفتن — ورنه این خسرو همین گفتا میاید بدل

غزل خسرو

این توئی یا بخواب می‌بینم — یا بشب آفتاب می‌بینم
در دلِ خویشتن خیالِ لبت — نمکی بر کباب می‌بینم
بکش از خویشتن مکن دورم — که ز هجران عذاب می‌بینم
راز دل چه کنم نهان که ز اشک — همه بر روی آفتاب می‌بینم
با که گویم غمی که در غم تو — همه عالم خراب می‌بینم
مگر امروز از پسِ عمری — نرگست را بخواب می‌بینم
جان خسرو شتاب مکن — هم خود بر شتاب می‌بینم

غزل نیاز

رفتم اندر تهِ خاک افسوس تا نم باقیست — عشق جانم برد و آفت جانم باقیست
سر و سامانِ وجودم شررِ عشق بسوخت — زیر خاکسترِ دلسوز نهانم باقیست
کار وانم همه بگذشت ز ایوانِ شهود — همچو نقشِ کفِ پا نام و نشانم باقیست
بسکه جمله خیال است به تمثال سراب — بالیقین من نیم و وهم گمانم باقیست
طمع فاتحه از خلق نداریم نیاز — عشق اندر پس من فاتحه خوانم باقیست

غزل خسرو

ای دل نه وعده کم آن شوخ یاد کن — خود را بعشوه گرچه دروغست شاد کن
بنویس نامه را و روان کن بدست باد — یک از سیاهی چشمان سواد کن
تا چند خود مراد کنی صد هزار کار — یک کار بر مراد من نامراد کن
خسرو چو نه ز عشق بجان تاختی کنون — مردن بدست تست گر او را زیاد کن

حصہ دویم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

غزل امیر

آنکھون مین نور تیرا دل مین سرور تیرا
دروازے سے ہے گھر تک سارا ظہور تیرا

جنت مین بھی ہے چرچا اور رشک حور تیرا
شہرہ ہے اللہ اللہ اب دور دور تیرا

تو مہر تیرے آگے سب قطرہاے شبنم
انکا کہان ٹھکانا جب ہو ظہور تیرا

اے چشم شوق او وہ تو ہر رنگ مین ہے ظاہر
اب بھی جو تو نہ دیکھے تو ہے قصور تیرا

مین آئینہ ہون تیرا تو آئینہ ہے میرا
تجھ مین ظہور میرا مجھ مین ظہور تیرا

خورشید و ماہ سب مین جلوے ترے ہین لیکن
ایسی کسان ہین آنکھین دیکھین جو نور تیرا

نادان امیر ناحق امیدوار ہے تو
دل لیکے پھیر دے گا اب وہ ضرور تیرا

غزل شراب

مے وحدت سے تو مجھکو پیالب لبالب ساغر دے
مین بندہ تیرا ہو جاؤن تو متوالا مجھے کر دے

پلا ساقی مجھے وہ مے کہ ذوق بیخودی بخشے
رگ و پے مین مری کیفیت منصور کی بھر دے

تو شیخ جام کر مجھکو قسم ہے پیر مغ تجھکو
شفا ہم ہیں بہم کیسے شراب آگے مرے دھر دے

ملامت عشقبازی کی اوٹھائے کون سختی ہین
شراب اس کام کا تو ہے کہ ہر کار و ہنر دے

غزل

تمھین کفر ہو اور ایمان تمھین ہو | برہمن تمھین ہو مسلمان تمھین ہو
کہو لاکھ تم مین تمھین ہون نہین ہون | مگر مین کہون ہان تمھین ہو تمھین ہو
جہان مین ہزارون مسیحا ہین لیکن | مرے درد کے ایک درمان تمھین ہو
نہ کعبہ کو جاؤن نہ بتخانہ سمجھون | جو کچھ ہو مرے دین و ایمان تمھین ہو

غزل مضطر

دل نے دیوانہ معشوق بنایا مجھکو | خانہ برباد کیا سب نے چھوڑا یا مجھکو
ہائے کس وقت مین خالق نے بنایا مجھکو | کہ ہمیشہ غم فرقت مین رلایا مجھکو
کوچۂ زلف بنا بھول بھلیان اے دل | ایسا کھویا کہ کسی نے بھی نہ پایا مجھکو

بیکسی تربت مضطر پہ یہ چلاتی ہے
تیرے صدقے گئی کیون تو نے بلایا مجھکو

غزل تراب

ہدف جسکا فقط دل ہوین ایسے تیر کے قربان | بدن جس سے نہ گھائل ہوین اوس شمشیر کے قربان
تو خاک اپنے قدم کی دے نہ کر محتاج کندن کا | کسے ملتی ہے یہ دولت مین اس اکسیر کے قربان
اوٹھا کر بس قنع چہرے سے ذرا صورت تو دکھلا دے | حجاب اتنا کہ مجھسے تری تصویر کے قربان
کہا لیلی نے جب ہنس کر کہ بیڑی ڈالدو اسکے | گیا مین قیس دیوانہ ہوا زنجیر کے قربان

تراب اوسنے جوانی مین مجھے پیرونکی نعمت دی
بنایا پیر مجھکو مین تو اپنے پیر کے قربان

غزل مسکین

چھوڑ کر ہندوستان ملک عرب جاتے ہین ہم | جام پینگے اونکے در پر جنکے کہلاتے ہین ہم
گرچہ جاتے ہین دلیرانہ ولیکن دوستو | اپنی محرومی کو جی ہی جی مین گھبراتے ہین ہم
ہے یہ مستی مین شرائط حج کے کب ہونگے ادا | گو دعا کے بدلے مستانہ غزل گاتے ہین ہم

فرقتِ طیبہ مین یہ مسکین غذا ٹھہرے میری
رات و دن اب لقمۂ اندوہ و غم کھاتے ہین ہم

غزل مضطر

گذر اسوقت ہوا سے پہ سرِ مدفن انکا — ہرگز اے دستِ طلب چھوڑ نہ دامن انکا
یا الٰہی یہ تمنا ہے کہ روزِ محشر — لب پہ ہو نام ترا ہاتھ مین دامن انکا
توڑ کر تربت مین مرقد سے نکل آؤنگا — بیکسی نام نہ لینا سرِ مدفن انکا
ہائے اس عشق نے دونون کو بنایا کافر — برہمن نام ہے میرا بتِ پرفن انکا
وصل مین کیا ہو مرے پاس جو مین نذر کرون — دل ادا کا جگر ناز کا تن من انکا
کھل پڑا دل جو بہار آتو اٹھانے کے لیے — خاک پر لوٹ پڑا گوشۂ دامن انکا

مین جو دیوانہ ہون مضطر تو وہ ہرجائی ہے
ٹھکانا کہین میرا ہے نہ مسکن انکا

غزل

پھرے زمانہ مین چار جانب نگار یکتا تمھین کو دیکھا — حسین دیکھا جمیل دیکھا ولیک تم سا تمھین کو دیکھا
اگرچہ اس گلشنِ جہان مین ہزارون گل ہین برنگ دیگر — ولی خوشبو ہی روح پرور سدا مہکتا تمھین کو دیکھا
فلک پہ مین مہر و ماہ روشن زمین پہ ہین شاہدان پرفن — مگر بہ ناز و ادا سے شیرین عزیز دلہا تمھین کو دیکھا
حبیب محبوب خاص یزدان جمیل مقبول فخر خوبان — وہ جنکو کہتے ہین جانِ جانان خدا کا پیارا تمھین کو دیکھا

زمین پہ اجسام جنکے مفتون فلک پہ اجرام جنکے شیدا
بشر اس انداز اس ادا کا تمھین کو دیکھا تمھین کو دیکھا

غزل مضطر

ازل سے ہون مین دیوانہ علاء الدین صابر کا — مجھے کہتے ہین مستانہ علاء الدین صابر کا
جھکا دون مین بھی سجدہ مین سرِ شوریدہ کو اپنے — نظر آئے جو نقشِ پا علاء الدین صابر کا

جہاں دو چار عاشق جم گئے پیکر ہوئے وحدت ... ہوا کرتا ہے افسانہ علاء الدین صابر کا
کسی کی جان لیگا اک نہ اک دن بزم عاشق مین ... یہ طرز دلربایانہ علاء الدین صابر کا
وہ بزم شمع صبروتی وہ بزم شمع لاہوتی ... دل مضطر ہے پروانہ علاء الدین صابر کا

غزل نیاز

معمور ہو رہا ہے عالم مین نور تیرا ... از ماہ تا بماہی سب ہے ظہور تیرا
اسرار احمدی سے آگاہ ہو سو جانے ... تو نور ہر شجر سے ہر سنگ طور تیرا
ہر آنکھ تک رہی ہے تیرے ہی منہ کو پیارے ... ہر کان مین ہون پاتا معمور شور تیرا
جب جی مین یہ سمائی جو کچھ کہو سو تو ہے ... پھر دل سے دور کب ہو قرب و حضور تیرا

گر حرف بے نیازی سرزد نیاز سے ہو
پتلے مین خاک کے ہو پیارے غرور تیرا

غزل

اوس یار نے اپنی شکل دکھا کر آخر کو کام تمام کیا ... دل الفت مین میرا چھین لیا آخر کو کام تمام کیا
کافر بھی بنا اسلام بنا اور دیر و حرم مین مقام کیا ... عاشق بھی بنا معشوق بنا آخر کو کام تمام کیا
عابد بھی بنا معبود بنا ساجد بھی بنا مسجود بنا ... بت برہمن آپ ہی آپ بنا آخر کو کام تمام کیا
در اصل احد احمد بھی بنا حامد بھی بنا محمود بنا ... ہر طرح سے بس الجھا مین آخر کو کام تمام کیا
خادم بھی بنا مخدوم بنا موجود بنا مسعود بنا ... پھر کر کے اپنی آپ ثنا آخر کو کام تمام کیا

غزل اکبر

میری آنکھوں مین ہے جلوہ علاء الدین صابر کا ... مین دیوانہ ہون مولانا علاء الدین صابر کا
گدا اس آستانہ کے نہ چاہین تاج سلطانی ... عجب دربار ہے مولا علاء الدین صابر کا
چلو اے تشنگان جام وحدت دشت گلیر کو ... ہے امڈا فیض کا دریا علاء الدین صابر کا
یہ نوبت آگئی جاتا ہے ایک عالم زیارت کو ... بجا ہے ہند مین ڈنکا علاء الدین صابر کا

جسے منظور ہو شانِ الٰہی دیکھنی ظاہر
وہ آکر دیکھ لے جلوہ علاء الدین صابر کا

نہ کھایا آپ کھانا اور نہ نانا کو کھلاتے تھے
لقب اس سے ہے پایا علاء الدین صابر کا

تماشا گلشن فردوس کی دنیا میں ہو جسکو
وہ آکر دیکھ لے روضہ علاء الدین صابر کا

ہوئی مسجد شہید اور سب گئے جو تھے وہاں حاضر
خدا کا قہر ہے جذبہ علاء الدین صابر کا

کوئی پوچھے کہ اکبر کسکا بردہ ہے تو کہدو ڈنکا
علاء الدین صابر کا علاء الدین صابر کا

غزل امیر

حسن مطلق کا ازل کے دن سے میں دیوانہ تھا
لامکاں کہتے ہیں جسکو وہ مرا کاشانہ تھا

دل کا حاکم جان کا مالک غمِ جانانہ تھا
میہماں جسکو میں سمجھا تھا وہ صاحب خانہ تھا

شکر صد شکر اس حسیں کے نور سے روشن ہو دل
شمع رخ پر جسکے جبریل امیں پروانہ تھا

کیا ہوا اظہار اگر اسرار ہوسے پر ہوا
یہ کمالِ شوق تھا وہ نازِ معشوقانہ تھا

دار پر چڑھ کر انا الحق جو کہا منصور نے
وہ بھی اک تیر اکرشمہ ہمتِ مردانہ تھا

ہم غلط فہمی سے سمجھے قتل کرنے کو عتاب
اور وہاں ایک چھیڑ تھی اک نازِ معشوقانہ تھا

آزما دیکھا اسے سو بار ہمنے اے امیر
آشنا سے آشنا بیگانہ سے بیگانہ تھا

غزل امیر

میں پڑا مست ہوں جنت مرا کاشانہ تھا
حور ساقی چشمۂ کوثر مرا پیمانہ تھا

یار ادھر یاں مست میں بیخود تکلف بر طرف
ایسی صحبت میں جو آتا ہوش کیا دیوانہ تھا

دیر کی تحقیر کر اتنی نہ اے شیخ حرم
آج کعبہ بنگیا کل تک یہی بتخانہ تھا

دیگئی منصور کو سولی ادب کے ترک پر
تھا انا الحق حق مگر اک حرف گستاخانہ تھا

بیٹھے بیٹھے حکم دے بیٹھے وہ قتلِ عام کا
جب کہا یہ کیا تو بولے نازِ معشوقانہ تھا

نکلتے تھے لیلیٰ وشون سے دیکھنے تھے شہر مین
جاکے جنگل مین بسا مجنون بڑا دیوانہ تھا

جام جم کو دیکھتے ہی مین نے پہچانا امیر
میرے ہی میخانہ کا چھوٹا سا اک پیمانہ تھا

غزل عارف

کہان جائین ترے بندے پتا پائین کہان تیرا
تلاش و جستجو سے کچھ نہین ملتا نشان تیرا

مری آنکھون نے دیکھا ہو ترا جلوہ تو ہین کافر
یہی دل تجھ سے واقف ہو یہی ہو رازدان تیرا

شکستہ دل کو مین اپنے نہایت دوست رکھتا ہون
سنا ہے جب سے یہ ٹوٹا ہوا دل ہے مکان تیرا

برابر حکم جاری ہے ترا دنیا مین عقبیٰ مین
کہ ہین دونون جہان تیرے یہان تیرا وہان تیرا

خیال و وہم کا تجھ تک گذر ہو غیر ممکن ہے
جسے کہتے ہین سب عرش بریں ہو آستان تیرا

قدم ثابت رہے راہ وفا مین سخت مشکل ہو
فرشتون کو ڈرا دیتا ہے یارب امتحان تیرا

حقیقت سے نہین آگاہ یون کہنے کو عارف ہون
کہان یہ مرتبہ میرا کہ ہون مین رازدان تیرا

غزل علوی

ہر اک دل والہ و شیدا ہے محبوب الٰہی کا
جہان مین ہر طرف غوغا ہے محبوب الٰہی کا

ہمین کچھ غم نہین ہے تابش خورشید محشر سے
ہمارے سر پہ ایک سایہ ہے محبوب الٰہی کا

بہت اندھون کی آنکھین کھول دین اور کان بہرون کے
دم اقدس دم عیسیٰ ہے محبوب الٰہی کا

جہان مین شور و غوغا ہے ہر اک کے سر مین سودا ہے
جسے دیکھا وہ دیوانہ ہے محبوب الٰہی کا

فدا ہے پاک پر قربان شب کو چاند ہوتا ہے
یہ دن کو مہر پروانہ ہے محبوب الٰہی کا

اسے عالم پناہی ہے وہ محبوب الٰہی ہے
وہ پیارا حق کا حق پیارا ہے محبوب الٰہی کا

نظام الدین سے حسن نظام دین و دنیا ہے
پر تیر قضا ایما ہے محبوب الٰہی کا

ولی ہے وہ محمد مصطفیٰ کے دین کا ہے سر
در فردوس اک کوچہ ہے محبوب الٰہی کا

یہان نہین ہر کسیکو اک سہارا ہے بھروسہ پر
غلامون کو فقط تکیہ ہے محبوبِ الٰہی کا

جو کچھ علوی نشے مین بکتا رہتا ہو تو بکنے دو
لو یہ اندازِ مستانہ ہے محبوبِ الٰہی کا

غزل طالب

کیا رتبہ ہے اعلیٰ شہِ ابرار تمہارا
پیدا نہین ہمسر کوئی زنہار تمہارا

مین وصف لکھون کیا شہِ ابرار تمہارا
مدّاح ہے قرآن مین غفار تمہارا

اب بہرِ خدا جلد مدینے مین بُلالو
ہے آرزو مین دیکھ لون دربار تمہارا

تم نورِ خدا نورِ خدا نورِ خدا ہو
اللہ کا دیدار ہے دیدار تمہارا

تم شمس ضحیٰ بدر دجیٰ صل علیٰ ہو
واللہ عجب ہے گلِ رخسار تمہارا

تاریک جو دل ہے مرا ہو جاے یہ روشن
آئے جو نظر گیسوے خمدار تمہارا

مختار کیا حق نے خدائی کا تمہین ہے
خود نام ہے بس احمدِ مختار تمہارا

للّٰہ شفاعت کرو یا احمدِ مرسل
ہون مین سگِ درگاہ شہِ ابرار تمہارا

تم حق پہ فدا تم پہ فدا خالقِ عالم
واللہ عجائب ہے یہ اسرار تمہارا

معراج کی شب کہتے تھے نبیون سے یہ جبریل
لو دیکھ لو آیا ہے یہ سردار تمہارا

کسطرح پڑے چین جُدائی مین مجھے اب
دل ہے یہ مرا طالبِ دیدار تمہارا

غزل بیباک

سردار اہلِ عرفان سرتاج ہر ولی کا
کیا شان ہے علی کی کیا مرتبہ علی کا

جاری ہے بحرِ عرفان شاہِ نجف کے در پہ
پینا ہو جسکو پی لے یہ جام بیخودی کا

مومن ہو خواہ کافر عالم ہو خواہ جاہل
مولا ہے وہ سبھی کا یہ قول ہے نبی کا

آزاد ہو گئے ہین وہ قیدِ دو جہان سے
روزِ ازل سے پیالہ جو پی چکے علی کا

پیپال بیٹ نہ جائے کیون غوث پاکؓ تم پر
سیرت ہے یہ نبیؐ کی انداز ہے علیؑ کا

غزل محتاج

دیر سے ہم درِ دولت پہ صدا دیتے ہین
آج دیکھین مرے صابر مجھے کیا دیتے ہین

بھول جاتا ہے جو کلیر کی تیہری راہ کوئی
حضرت گنج شکر آکے بتا دیتے ہین

نہ سہی بخت ہین کچھ پھیر سے مگر اے صابر
آپ بگڑی ہوئی تقدیر بنا دیتے ہین

چٹکیان لیتی ہے رہ رہ کے جگر مین فریاد
نالۂ دل مرے رُک رُک کے فرا دیتے ہین

اپنے بندہ کو بنا دیتے ہین دم مین مولا
شان یون بندہ نوازی کی دکھا دیتے ہین

مرے صابر تیرے قربان ہین پکارون کہانتک
منھ سے فریاد و خدا کے لئے ہان دیتے ہین

ادب آموز حقیقت مین ہین جلوے تیرے
سبق اِنّی اَنا کا وہ پڑھا دیتے ہین

رحم کر رحم حسین ابن علی کا صدقہ
تیرے محتاج ترے در پہ صدا دیتے ہین

غزل خادم

نیرنگیان تمھاری ہمکو ستا رہی ہین
پیارے ادائین تیری دل کو لبھا رہی ہین

تیری نگہ کا مارا کوئی نہ بچ سکے گا
کارِ خدنگ ناوک آنکھین دکھا رہی ہین

یہ شور و شر تمھارا دل کو بہت ہے بھاتا
جی مین یہ میرے آہین دھومین مچا رہی ہین

ہم بیخودی مین اپنے جو کچھ کہ کہہ رہے ہین
یہ خود ادائین تیری ہمکو سکھا رہی ہین

دیکھو صفی نے ہمکو ہے خادمی عطا کی
دل مین مرے ادائین اوسکی سما رہی ہین

غزل فطرت

باغِ جہان مین اک گل رعنا تمھین تو ہو
عالم ہے جسپہ والہ و شیدا تمھین تو ہو

ہان ہان انھین بتون نے تو مرد کے جلائے ہین
کہتا تو ہون حضور مسیحا تمھین تو ہو

عالم ہے مبتلا تیرے حسن و جمال پر
کونین مین دلون کی تمنا تمھین تو ہو

مین کیا بتاؤن قبلۂ عشاق کون ہے
سب جانتے ہین کعبہ و لہا تمھین تو ہو

انجان بنکے پوچھتے ہین کس ادا سے وہ
فطرت ہے جنکا نام وہ ، سوا تمھین تو ہو

غزل خادم

صورت مین میرے پیارے جو کچھ کہو سو تو ہے
ہے دل مین یہ ہمارے جو کچھ کہو سو تو ہے

ہے عشق نے یہ جلوہ ہمکو ترا دکھایا
ہوش و خرد سدھارے جو کچھ کہو سو تو ہے

بجتا ہے گھر مین انحد گھڑیال کیطرح سے
شام و سحر پکارے جو کچھ کہو سو تو ہے

ہنسنے ہائی پائی دونون جہان سے ایدل
اب ہین تیرے سہارے جو کچھ کہو سو تو ہے

پردہ اٹھا دوئی کا خادم نے تجھکو دیکھا
ہم تم ہین ایک پیارے جو کچھ کہو سو تو ہے

غزل

کرو شد عنایت کی نظر یا شاہ جیلانی
کہو سے تو سبیل سحر یا شاہ جیلانی

نہین دوری سے مجکو چین پڑتا ہے بیان دم بھر
تڑپتا ہون خدا را لو خبر یا شاہ جیلانی

ثمر لائے شجر اپنا تمنائے محبت کا
جو جلدی سے کرو تم بارور یا شاہ جیلانی

ہے کلمہ زبان پر یاد بس دل مین تمھاری ہو
جہان سے جس گھڑی ہووے سفر یا شاہ جیلانی

دکھا دو خواب مین اپنا مجھے تم روئے نورانی
یہی ہے ورد بس شام و سحر یا شاہ جیلانی

تمھین ہو عاشق یزدان تمھین ہو دلبر یزدان
تمھین حاصل ہے سب خوبیون سے و قر یا شاہ جیلانی

پھرون مین شل پروانہ کرون جان کو تصدق مین
تمھارے روضہ تک گر ہو گذر یا شاہ جیلانی

غزل صابر

اے تاجدار چشتیان مخدوم صابر کلیری | اے پیشوائے عارفان مخدوم صابر کلیری

اے فخر جملہ خواجگان مخدوم صابر کلیری | مطلوب جان عاشقان مخدوم صابر کلیری

آمد ہجوم عاشقان بر در گہت گریہ کنان | لطفے بایں خستہ دلان مخدوم صابر کلیری

اے تاج وحدت بر سرت وے مہر برج معرفت | گشتہ چو عالم بہ درست مخدوم صابر کلیری

عالم ہمہ عشاق تو آشفتہ و مشتاق تو | لاتقنطوا مصداق تو مخدوم صابر کلیری

دست تو دست ایزدی فیض تو فیض سرمدی | شان تو شان احمدی مخدوم صابر کلیری

رو یم نما سوے یہ ہین محبوب رب العالمین
مخدوم جملہ کاملین مخدوم صابر کلیری

غزل مضطر

عاشق بدنام کو پرواے ننگ ونام کیا | آپ جو ناکام ہو اوسکو کسی سے کام کیا

برہین جب دلبر نہو کس طرح دل ہین ہو رہے | جب نہو آرام دل تو پاے دل آرام کیا

ابتداے عشق ہین ہم تو گئے جان سے گذر | انتہاے عشق ہین ہو دیکھیے انجام کیا

جو کہ مضطر شیفتہ ہین زلف و روے یار کے
وہ سمجھتے ہی نہین ہین کفر کیا اسلام کیا

غزل خادم

اوس دلربا صنم کا جب سے کیا نظارا | آنکھین دکھا کے اوسنے بہوت مجکو مارا

کچھ بس چلا نہ اپنا بیساختہ پکارا | دل میبرود ز دستم صاحبدلان خدارا

دردا کہ راز پنہان خواہد شد آشکارا

ناصح نہین مرا دل کعبہ کا آرزومند | بدنام عاشقی ہون دیتا ہی کیون تو مجھ پند

بزم بتان کا جانا ممکن نہین کہ ہو بند | در کوے نیکنامی مارا گذر ندادند

گر تو نمے پسندی تغییر کن قضارا

دریائے عاشقی ہے آفت کا موج انگیز — اور رات ہے اندھیری ملاح کو ہے پرہیز

طوفان نے کر دیا ہے جام حیات لبریز — کشتی شکستگانیم اے باد شرطہ برخیز

باشد کہ باز بینیم آن یار آشنارا

غزل خادم

کہو دل کیا جلوہ زیبا صلاح الدین چشتی کا — نبی کا جلوہ ہے جلوہ صلاح الدین چشتی کا

وہ گویا دیکھ آئے ہیں مزار سرور عالم — جنہوں نے دیکھا ہے روضہ صلاح الدین چشتی کا

محبت ہے مرے دلمیں صلاح الدین چشتی کی — زبان پر ہے مرے کلمہ صلاح الدین چشتی کا

ہزاروں مشکلیں آسان ہو جائینگی اک دم میں — زبان سے نام جو لیگا صلاح الدین چشتی کا

ہیں حامی مرے غوث الوریٰ خواجہ ہیں سر پر — رہے سر پر مرے سایہ صلاح الدین چشتی کا

محبت ہو تو ہو دل میں صلاح الدین چشتی کی — زبان پر ہو تو کلمہ ہو صلاح الدین چشتی کا

کوئی کچھ بھی کہے لیکن غلام خاص ہے خادم
صلاح الدین چشتی کا صلاح الدین چشتی کا

غزل

ضیاء دیدۂ حق بین ہے رخسارہ محمد کا — کہ ہے اللہ کا دیدار نظارہ محمد کا

فلک پر کوئی حیران کوئی آوارہ محمد کا — عدد ایک ایک ثابت اور سیارہ محمد کا

خبر تھی سب اوسے اسرار ملک کبریائی کی — کہ تھا روح الامین طفلی سے ہرکارہ محمد کا

فلک کی حرکتوں سے کھل گیا ارباب عرفان پر — کہ برسوں رہ چکا ہے عرش گہوارہ محمد کا

گیا گردون پہ جا اونکے شربت دیدار کا پیاسا — مسیحا بھی ہوا بالتحقیق دکھیارہ محمد کا

اذان ہے نوبت اوس سلطان دین کے کوس شاہی کا — سدا بجتا ہے پانچوں وقت نقارہ محمد کا

پہنچ لیگا جنان میں جسکا ایک امتی آن کا — کہیں اوسوقت ہوگا غم سے چھٹکارہ محمد کا

غزل بیدم

روشن جہان مین ہر جا پاتا ہون نور تیرا
ہر شے مین دیکھتا ہون پیارے ظہور تیرا

از ماہ تا بماہی تیری ہے بادشاہی
دکھلا رہا ہے عالم کیا کیا ظہور تیرا

گلشن مین چپکے چپکے لیتے ہین نام غنچے
اور بلبلون مین ہمکا ہر سمت شور تیرا

کیون تلملا کے گرتے غش کھا کے طور پر وہ
گر چوندھیا نہ دیتا موسے کو نور تیرا

گر ٹھہرتا تصور تیرا ہمارے دل مین
کچھ پوچھتے نشان ہم تجھ سے حضور تیرا

صد حیف ہو کے انسان کچھ بھی نہ کر سکے ہم
کرتے ہین ذکر باہم وحش و طیور تیرا

منصور کا یہ منھ تھا کہتا جو وہ انا الحق
برپا کیا ہوا تھا سارا فتور تیرا

بنتے ہی بندہ بت پی پی سے مے محبت
آنکھون مین وہ نشہ ہے دلمین سرور تیرا

بیدم کی آرزو ہے ہر دم کی جستجو ہے
ملجائے کاش اوسکو قرب و حضور تیرا

غزل شاکر

دیوانہ پری ہون نہ شیدا ہون حور کا
پروانہ ہون مین شمع تجلی طور کا

جلوہ ہر ایک ذرے مین ہے تیرے نور کا
فانوس چشم پردہ بنا شمع طور کا

رندان بادہ خوار سے زاہد نہ بحث کر
دعوی ہے تجکو انکے کرم کے وفور کا

تھامے سے تھمے نہ روکے سے اوسکے تڑپ کی
کیا کہیے حال اپنے دل ناصبور کا

کرنا پڑا ہے مجھکو قیامت کا انتظار
وعدہ کی شب عذاب ہے روز نشور کا

اللہ رے تیری بندہ نوازی سے دور کیا
جھک جائے سر ہمارے بت پر غرور کا

بے پردہ آنکے حسن کی کسکو ہے تاب دید
شاکر مقر ہون اپنی نظر کے قصور کا

غزل مدد

شمس الطیبہ قمر البطحا تجھے حسرت ہیر و دوسرا جانا
فی یوم الحشر وسیلتنا مجھے بھول نہ روز جزا جانا

کچھ تمنے رسول خدا جانا مرتا ہی کوئی شیدا جانا
ہے رحم کی جا ذرا آجانا وہ جمال رخ اپنا دکھا جانا

عصیان دارم خرمن خرمن اُٹھتی نہیں یہ شرم ہی گردن
در حشر براے شفاعت من لب روح فزا کو ہلا جانا

گو نیکا دن نکھا لی گیو سندیس پیا دن آئے گیو
درو نزدوسے ڈولیا پائی گیو جو دن کہ نہ تھا آنا جانا

کیسے جی لاگے نہ من لاگے مورے نین نیر بہن لاگے
گلے مل مل یہ سب کہن لاگے اب ہوگا نہ پھر آنا جانا

یہی سوچتے ہون تیا ان سکہ ہی ہم وان کیسے ہین غم کی گھڑی
بطحی البستی طیبہ نگری یارب مرا بھی ہوگا جانا

ہین مریض فراق سسکتا ہون تیری روضہ پاک کو تکتا ہون
یہی جوش جنون مین بکتا ہون ادھر آجانا ادھر آجانا

آدھی رین کو بلیا کر کے ہے تری سیج پہ جو سنا و شتہ کر
جیا بیرہ برہ کی تڑپت ہے نہیں اب ہے سکہ ذری آجانا

پوچھین جو نکیرین آکے مجھے من ربک و دین و نبیک سے
اُس وقت شفیع ابد میرے آکر کے جواب بتا جانا

دنیا جو نہ بیت کا تھا پیالہ چھلکا دل ہی مین رہا وہ جو تھا ہو
رہبر کوئی قبر کے منزل کا دیکھا نہ تو تیرے سوا جانا

کب تک مین پھرون ہمہ تن بیکل صحرا صحرا جنگل جنگل
فرقت مین گئی تیری شکل بدل اب ہے نہ مرے مولا جانا

فرقت مین شہہ بحر و بر کے رویا بھی کبھی گر جی بھر کے
اسے اشک مری چشم تر کے مرے حرف اخطا کو ہٹا جانا

دم مرگ مرے رہ شفقت سے وہ وجود عطا و عنایت سے
رخ رشک وگل جنت سے مری قبر کو خلد بنا جانا

رفتن چو بروے صراط ہو دیکھو مری وہاں پہ آکے مدد
وزن خیر و شر من چو شود مرا پلہ خیر جھکا جانا

غزل رند

جو پر آنکھ اٹھا لے کبھی شیدا تیرا
سب سے بیگانہ ہے اے دوست شناسا تیرا

جستجو مین جو نہ دوڑین ترے ٹوٹین وہ پاؤن
سر وہ کٹ جائے کہ جسمین نہ ہو سودا تیرا

دید لیلے کے لیے دیدۂ مجنون ہے ضرور
میری آنکھون سے کوئی دیکھے تماشا تیرا

ایک عالم کو ترے نام کا ہے ورد اے دوست
مین بھی کچھ ذکر نہین کرتا ہون تنہا تیرا

آنکھ لا سکتی نہیں تاب تجلاے جمال
عالم نور ہے اے جو سراپا تیرا

اکڑا مانی مین تیرے یہین پڑنے کا خلل
اپنے مشتاقون سے ناحق ہے یہ پردہ تیرا

عاشق رند سے پری شیفتہ و حور نہین
جانجہان رند ہے دیوانہ و شیدا تیرا

غزل رند

ہے مہ مین شہرہ تیری شیرین دہنی کا
دم بند لبون سے ہے عقیق یمنی کا

تو قصد کرے گا نہ مری دل شکنی کا
ہے پاس برابر تجھے محتاج وطنی کا

تاراج کیا کشور دل تیری نگہ نے
لپکا نہ سپاہی کو پڑے راہزنی کا

منصف ہو اگر دیدۂ انصاف سے دیکھے
گل نام نہ لے آگے ترے گلبدنی کا

کھلوا دیگا زاہد پہ رندونکا تقدس
موسم تو قریب آنے دو توبہ شکنی کا

غربال تری پھر کرے گلبن خون دلونکا
ان ترکونکو پھر شوق ہو آوارہ زنی کا

یاد در دندان مین گئی جان مری رند
تقدیر نے کشتہ کیا ہیرے کی کنی کا

غزل رند

اوٹھا ہے پردہ فقط اک نقاب باقی ہے
ابھی مزاج مین کچھ کچھ حجاب باقی ہے

ہوا ہے پھر مجھے الفت کا حوصلہ اے دل
کوئی ستم ابھی خانہ خراب باقی ہے

ہزار شکر چھٹے قیل و قال دنیا سے
فقط لحد کا سوال و جواب باقی ہے

ابھی خیال نہ چھوڑونگا عشقبازی کا
یہی ہین ولولے جبتک شباب باقی ہے

حلال کرکے وہ کہتا ہے اپنے بسمل سے
تڑپ لے اور ابھی اضطراب باقی ہے

جو تمکو آنا ہے جلد آو دیکھ لین صورت
فقط دم آنکھون مین مثل حباب باقی ہے

وصال یار ہو کیا بے تکلفی سے رند
مجھے لحاظ ہے اوسکو حجاب باقی ہے

غزل رند

ہم تو ساغر سے پیالے بھر کے دے کیا لیتے ہیں / اے شہ حسن فقیروں کی دعا لیتے ہیں
سیر سے پھر ہی مجھے چھوڑ گئے یاں ورنہ / قافلہ والے تو سوتوں کو جگا لیتے ہیں
گرچہ دشت میں رکھ پاؤں او بے عاقل / سرکشی اس راہ میں گردنکو جھکا لیتے ہیں
شعبدہ شفر کرتے ہیں ہستی دور دزہ پر / آسمان اہل زمین سر پہ اٹھا لیتے ہیں
لطف والے سمجھتے ہیں جو شام و سحر دلبر سے / زندگانی کا وہی لوگ مزا لیتے ہیں
گر بے دولت میں ہیں یہ لوگ مگر چاہیں تو / سلطنت مول ترے در کے گدا لیتے ہیں
جو کوئی ہوتا ہے مدفن چمنوں کے کبھی / ان کی ہم خاک کو آنکھوں سے لگا لیتے ہیں

غزل دیگر

شکر بے ہوش وہاں تک مجھے ہشیار جانید سے / تجلی گاہ تک شوق جمال یار جانید سے
رہا ہوں ہم صفیر عندلیب قدس میں برسوں / ذکر و بحث مجھے بلبل گلزار جانید سے
قسم ہے چاک دست جنوں سودا کاکل کی / جو اک تار گریبان تک مرا بیکار جانید سے
مسیحائی کریگی موت اگر ہے زندگی باقی / نہ کر شرمندہ عیسی دل بیمار جانید سے

ترے جنس محبت دیکھے دل بازار الفت میں
یہ سودا نچ دیگا رند یہ بیوپار جانید سے

مجھ کو بلا تو بھی [illegible] کا ہے کائی ساقی / بھر کے چلو میں جو ہو شیشے میں باقی ساقی
تو نے کیا آتش حالکردہ پلا دی ساقی / بھون ڈالا ہے جگر آگ لگا دی ساقی
جام جم چاہیے رندوں کو نہ شاہی ساقی / سلطنت ہے ترے کوچہ کی گدائی ساقی
شیشہ و جام سبو ہوسکے ابھی چکنا چور / مست بگڑے تو بڑی ہو گی خرابی ساقی
[illegible] پلوا کے کلیجا مرا ٹھنڈا کر دے / آب انگور سے تو آگ لگا دی ساقی
اگر ایسی چاہے تو پلوا دے کوئی جام شراب / ہاتھ پھیلانے کا بندہ نہیں عادی ساقی
[illegible] حسرتیں سب رند کے دل سے نکلیں / [illegible] تمنا [illegible] باقی ساقی

غزل

ہم قدِ یار کو سرو چمنی کہتے ہین
زلف دلدار کو مشکِ ختنی کہتے ہین

وصف اونکے دُرِ دندان کا کرون کیا تحریر
جو مُبصّر ہین وہ ہیرے کی کنی کہتے ہین

نوکِ مژگان کی دکھا کر وہ ستمگر بولا
نیزہ بازو اسے برچھی کی انی کہتے ہین

رگِ گُل کرتی ہے اوس جسم پہ کارِ نشتر
دیکھ اہلِ دل اسے نازکبدنی کہتے ہین

باتون باتون مین لیا چھین ہمارے دلکو
انھین چالون کو تو سب راہزنی کہتے ہین

موت بھی آئے تو کوچے مین انھین کے آئے
دو جہان مین جنھین مکّی مدنی کہتے ہین

غزل شاہ وارث علی صاحب

روتی ہے شبنم کہ نیرنگِ جہان کچھ بھی نہین
ہنس رہے ہین گل کہ رنگِ بوستان کچھ بھی نہین

جنکے محلون مین ہزارون رنگ کے فانوس تھے
جھاڑ اونکی قبر پر ہین اور نشان کچھ بھی نہین

جنکی نوبت کی صدا سے گونجتا تھا آسمان
چپ پڑے ہین قبر مین ہُون ہان کچھ بھی نہین

تخت والونکا نشان دیتے ہین تجھے دے
اسقدر ہے نام باقی اور نشان کچھ بھی نہین

گور کے منھ کا نوالہ ہوگیا بہرام گور
قبر کی بغلی سے چت ہین پہلوان کچھ بھی نہین

ہین کہان دارا سکندر جم کہان وارث علی
اک فقط ہے نام باقی اور نشان کچھ بھی نہین

۳۲۱۱
محررہ بندہ رام دیال ساکن محلہ نوبستہ شہر لکھنؤ ماہ اگست ۱۹۱۲ء